

Nr 136.

Godkänd av första kammaren den 3 maj 1929.

Godkänd av andra kammaren den 3 maj 1929.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till allmänt resereglemente jämte i ämnet väckta motioner.

(Statsutskottets utlåtande nr 71.)

Till Konungen.

Uti en till riksdagen avlåten, den 18 januari 1929 dagtecknad proposition (nr 40) har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen godkänna följande

Förslag

till

Allmänt resereglemente.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Vid resa inom riket för förrättning i statens ärenden äger vederbörande förrättningsman, i den mån ej annorlunda är eller varder stadgat, åtnjuta resekostnads- och traktamentsersättning enligt bestämmelserna i detta reglemente.

Erfordras särskilda föreskrifter för tillämpningen av reglementet eller finnes resekostnads- och traktamentsersättning för vissa grupper av befattningshavare vid resor inom riket böra utgå med lägre belopp än i detta reglemente sägs, äger Kungl. Maj:t därom förordna.

2 §.

1 mom. Resekostnadsersättning jämlikt detta reglemente utgår i enlighet med vad för nedannämnda färd sätt och reseklasser finnes angivet.

Färdsätt	Klass I	Klass II	Klass III
Järnväg	Avgift för 1 plats i I klass	Avgift för 1 plats i II klass	Avgift för 1 plats i III klass
Fartyg	Avgift för enskild hytt med högst 2 liggplatser	Avgift för hyttplats	Avgift för salongsplats
Luftfartyg	Avgift för 1 plats	Avgift för 1 plats	Avgift för 1 plats
Spårväg	Avgift för 1 plats	Avgift för 1 plats	Avgift för 1 plats
Omnibus	Avgift för 1 plats samt 10 öre per km.	Avgift för 1 plats samt 10 öre per km.	Avgift för 1 plats samt 10 öre per km.
Taxeautomobil	Avgift för 1 person samt 10 öre per km.	Avgift för 1 person samt 10 öre per km.	Avgift för 1 person samt 10 öre per km.
Annan automobil	40 öre per km.	40 öre per km.	40 öre per km.
Hästskjuts	Legaför 1 häst samt 10 öre per km.	Legaför 1 häst samt 10 öre per km.	Legaför 1 häst samt 10 öre per km.
Annat färdsätt än ovan nämnts	30 öre per km.	30 öre per km.	30 öre per km.

Vid resa på järnväg utgår icke ersättning för avgift till högre vagnsklass än som verkligen använts.

Med fartyg avses i detta reglemente farkost, som är underkastad sjövärdighetsbesiktning av fartygsinspektionen. Vid resa å fartyg utgår icke ersättning för dyrare plats än som verkligen använts.

Till omnibus hänföres automobil i regelbunden persontrafik (s. k. linjetrafik).

Med taxeautomobil avses automobil, som med vederbörligt tillstånd användes i annan yrkesmässig trafik än s. k. linjetrafik. Avgift för taxeautomobil beräknas efter den lägsta fastställda taxa, som för resan kunnat ifrågakomma.

Legaför häst utgår med det för orten fastställda maximibeloppet av dylik legaför kilometer räknat.

Har förrättningsman nödgats för transportmedlet vidkännas kostnad till högre belopp än den sammanlagda ersättning, som enligt ovanstående bestämmelser tillkommer honom, eller är i fråga om hästskjuts maximilega icke för viss ort bestämd, äger han undfå gottgörelse för vad han visar sig hava utgivit.

2 mom. Traktamentsersättning jämlikt detta reglemente utgår i enlighet med någon av nedannämnda traktamentsklasser.

	Traktamentsklasser					
	A	B	C	D	E	F
För dag	16 kronor	14 kronor	12 kronor	10 kronor	8 kronor	6 kronor
» natt	9 »	8 »	7 »	6 »	5 »	4 »
Tillhoppa för dygn	25 kronor	22 kronor	19 kronor	16 kronor	13 kronor	10 kronor

Dygnet räknas från klockan 0.

Med dag avses i detta reglemente tiden mellan klockan 6 och klockan 24, med natt den övriga delen av dygnet.

3 §.

Kungl. Maj:t bestämmer, till vilken rese- och traktamentsklass förrättningsman är att hänföra.

Den befattning, i utövning varav förrättning äger rum, men icke annan tjänstegrad, tjänsteklass, fullmakt eller värdighet är bestämmande i fråga om den ersättning, som skall utgå.

Den, som förordnas att uppehålla högre befattning än han själv innehar, åtnjuter under resa för tillträdande av förordnandet ersättning efter den befattning, han sålunda har att bestrida, varemot vid återresa ersättning utgår efter hans egen befattning.

Till förrättning må icke förordnas eller kommenderas någon av högre tjänstegrad eller tjänsteklass än ärendets vikt fordrar.

4 §.

Resekostnads- och traktamentsersättning utgår med hänsyn tagen till den väg och det färsätt, som för resan verkligen använts, dock att ersättningen icke må tillgodonjutas med sammanlagt högre belopp än som skulle hava utgått, därest förrättningsmannen begagnat sig av den väg och det färsätt, som med avseende å resans ändamål samt för åstadkommande av minsta sammanlagda rese- och traktamentskostnad eller eljest varit lämpligast. Vid beräklandet av denna sammanlagda kostnad må hänsyn tagas jämväl till sådan förmån, som förrättningsmannen vid sistnämnda färsätt ägt åtnjuta och kunnat begagna, varjämte må tagas i beräkning ej blott traktamente, även om sådant icke av statsmedel utgår till förrättningsmannen, utan ock, i det fall att förrättningsmannen äger avgiftsfritt anlita järnväg, fartyg, luftfartyg, spårväg eller omnibus, den resekostnadsersättning, som vid färd med sådant fortskaffningsmedel skulle hava tillkommit honom, om avgiftsfrihet icke förelegat.

Förrättningsman är icke på grund av bestämmelserna i detta reglemente pliktig att färdas med luftfartyg.

Därest av vederbörande myndighet för viss resa eller särskilda slags resor icke annorlunda föreskrives, är förrättningsman icke skyldig att färdas med omnibus i annat fall än då han samma dag, han avreser från en ort, dit återkommer.

Har förrättningsman att verkställa flera förrättningar i följd, böra de därav föranledda resorna, såvitt lämpligen ske kan, så anordnas, att kostnaden för statsverket i största möjliga mån nedbringas.

5 §.

Resekostnadsersättning utgår icke för färd, som ej överstiger 1 kilometer.

Vid resa med annat fortskaffningsmedel än järnväg, fartyg, spårväg eller omnibus utgår resekostnadsersättning allenast för färd, som äger rum utom stads, köpings eller därmed jämförligt samhälles planlagda område. Företages

med ett och samma fortskaffningsmedel färd mellan ett planlagt område och ort, belägen mer än 1 kilometer utanför samma område, utgår dock ersättning jämväl för den del av färden, som äger rum inom det planlagda området.

6 §.

Resekostnadsersättning utgår icke för längre väg än som verkligen tillryggalagts, där ej enligt gällande taxa avgift erlagts för viss minimiväglängd. I dylikt fall må jämväl kilometerpenningar beräknas för samma väglängd.

Vid beräkning av resekostnadsersättning enligt detta reglemente räknas överskjutande del av kilometer såsom hel kilometer.

7 §.

Om till kostnadens nedbringande tur- och retur- eller annan dylik biljett kunnat användas och detta låtit sig på förhand beräkna, må resekostnadsersättning icke utgå med högre belopp än som vid användande av sådan biljett skolat tillkomma förrättningsmannen.

8 §.

1 mom. Hava vid förrättningsresa två eller flera i samma förrättning deltagande personer att färdas samma väg och användes därvid icke fortskaffningsmedel, som tillhör eller disponeras av någon av förrättningsmännen, skall den främste bland förrättningsmännen, där sådant låter sig göra och befinnes ägnat att nedbringa resekostnaden, anskaffa för samtliga förrättningsmän erforderliga fortskaffningsmedel. Det ankommer å nämnde förrättningsman att meddela i sammanhang med resan erforderliga bestämmelser såsom rörande färdtagarnas fördelning på åkdon eller båtar m. m.

Resekostnadsersättning utgår i dylikt fall med vad som verkligen utgivits, däri inbegripet styrkta utgifter för hämtning av skjuts, åkdonslega, beställningspenningar och väntpenningar, samt förskjutes för samtliga förrättningsmän av främste förrättningsmannen. Därjämte äger envar förrättningsman uppbära en ersättning av 10 öre per kilometer.

2 mom. Om vid gemensam färd användes fortskaffningsmedel, som tillhör eller disponeras av någon av förrättningsmännen, äger denne därför åtnjuta gottgörelse, om fortskaffningsmedlet utgöres av automobil, enligt för taxeaomobil gällande taxa samt i annat fall med, förutom resekostnadsersättning för egen resa enligt 2 § 1 mom., 10 öre per kilometer för varje medresande förrättningsman. Till envar av sistnämnda förrättningsmän utgår i sådant fall en resekostnadsersättning av 10 öre per kilometer.

9 §.

Där ej enligt gällande taxa förrättningsman är befriad från erläggande av bro-, väg- eller färjavgift, är han berättigad till gottgörelse för av honom erlagd dylik avgift.

10 §.

Nödgas förrättningsman vid förrättning företaga särskild resa för erhållande av nattkvarter, äger han därför åtnjuta ersättning enligt bestämmelserna i detta reglemente, dock icke med högre belopp än som motsvarar dubbelt traktamente för en natt och i intet fall med mera än 12 kronor.

Om eljest avväg tages eller uppehåll sker för enskild angelägenhet, skall resekostnads- och traktamentsersättning beräknas, såsom hade förrättningen eller resan fortgått utan dylikt avbrott.

11 §.

För plats i sovvagn utgår gottgörelse endast om förrättningsman nattetid begagnat sådan plats.

12 §.

Har resande för färd från förrättningsställe använt samma fortskaffningsmedel som för ditresan och för väntningen måst utgiva gottgörelse, är han berättigad till ersättning för vad han styrker sig hava utgivit i väntpenningar, dock icke med högre belopp än som motsvarar den ökning i honom tillkommande resekostnadsersättning, som skulle hava föranletts av nytt fortskaffningsmedels anlitande.

13 §.

Resekostnadsersättning utgår icke för sådan förflyttning till fots eller medelst resdon, drivet av förrättningsmannen personligen, som till följd av förrättnings natur måste äga rum under själva förrättningen.

14 §.

Har förrättningsman måst vidkännas särskild kostnad för befordran av redskap, instrument eller annan dylik icke personlig utrustning, som han för förrättnings verkställande behövt medföra, äger han, därest vikten av sådan utrustning uppgår till minst 5 kilogram, undfå ersättning dels vid färd å järnväg för erlagd avgift för inskrivning av sagda utrustning såsom resgods, dels ock för vad han styrker sig därutöver hava i sådant avseende utgivit.

Förrättningsman, som vid förflyttning till fots måst anlita vägvisare eller för forsling av tält, proviant eller annan nödvändig utrustning använda bärare, äger undfå ersättning för vad han styrker sig hava för sådant ändamål utgivit, dock högst med 50 öre per kilometer.

15 §.

Då förrättningsman avgiftsfritt använder kronans transportmedel; då han eljest färdas avgiftsfritt å järnväg, fartyg, luftfartyg, spårväg eller omnibus; då, utom i fall som avses i 8 §, transportmedel enligt gällande bestämmelser

kostnadsfritt tillhandahålles honom; eller då biljett för resan genom vederbörande myndighet utan kostnad för förrättningsmannen anskaffas, utgår icke resekostnadsersättning.

16 §.

Ersättning för resa till förrättning må beräknas från förrättningsmannens bostad, stationeringsort eller annan plats inom hans tjänstgöringsområde, där han i tjänsteärende befinner sig, eller ock från ort, där han för fullgörande av allmänt uppdrag vistas; och gäller motsvarande för resa från förrättningsstället.

Om förrättningsman före en förrättnings början i enskilda angelägenheter uppehåller sig å annan ort än nu sagts, utgår ersättning, såsom om resa företagits från förrättningsmannens stationeringsort eller, om sådan icke är för honom bestämd, från hans bostad.

Förrättningsman, som är bosatt utom sitt tjänstgöringsområde, vare ej berättigad till ersättning för färd mellan bostaden och tjänstgöringsområdets gräns. Är förrättningsman, som ej har visst tjänstgöringsområde, bosatt utom den vanliga tjänstgöringsorten, äger han icke åtnjuta ersättning för färd mellan bostaden och tjänstgöringsorten.

Om förrättningsman före en förrättnings början till följd av annat allmänt uppdrag uppehåller sig å förrättningsstället, njute han ej ersättning för resa dit. Ersättning må ej heller beräknas för resa från förrättningsstället, om förrättningsmannen efter förrättningsens slut på grund av allmänt uppdrag där kvarstannar.

17 §.

1 mom. Traktamentsersättning må icke åtnjutas för förrättning, som utföres å förrättningsmannens bostads- eller tjänstgöringsort eller på avstånd ej överstigande 3 kilometer därifrån eller, beträffande stad, köping eller därmed jämförligt samhälle, från gränsen för det planlagda område, inom vilket förrättningsmannen har sin bostad eller tjänstgöring.

Ej heller må, där ej Kungl. Maj:t för särskild grupp av befattningshavare annorlunda förordnar, sådan ersättning åtnjutas för förrättning, som endast krävt frånvaro från bostads- eller tjänstgöringsorten under högst 6 dagtimmar i följd.

2 mom. Traktamente för dag må endast beräknas för den tid, varunder förrättningsman varit frånvarande från bostads- eller tjänstgöringsorten, sålunda att frånvaro, som räckt mer än 6 men högst 18 dagtimmar, räknat från tidpunkten för resas anträdande, ersättes med ett traktamente, frånvaro, som räckt mer än 18 men högst 36 dagtimmar, med två traktamenten o. s. v.

3 mom. Vistas förrättningsman för förrättning på samma plats längre tid i följd än 15 dygn, minskas traktamentsersättningen från och med sextonde dygnet för den, som är familjeförsörjare, med hälften och för annan med två tredjedelar.

Vistelsen å samma plats anses icke bliva avbruten därigenom, att förrättningsmannen för enskild angelägenhet uppehåller sig å annan ort.

18 §.

Då förrättningsman på grund av gällande bestämmelse erhåller kostnadsfri inkvartering, utgår icke traktamente för natt. Ej heller utgår sådant traktamente i de fall, då förrättningsman på statens bekostnad innehar sovplats å järnväg eller liggplats å fartyg; dock att vad nu sagts icke skall gälla beträffande natt, under vilken förrättningsman ankommer till eller avreser från förrättnings- eller överliggningsort.

19 §.

Inträffar under resa eller förrättning uppehåll genom naturhinder eller styrkt sjukdom eller av annan giltig anledning, må traktamentsersättning utgå även för den tid, varunder uppehållet ägt rum, dock högst under 14 dygn.

Förrättningsman, som är berättigad till traktamentsersättning, äger åtnjuta sådan jämväl för helgdagar, som han i anledning av förrättning tillbringar utom bostads- eller tjänstgöringsorten.

20 §.

Då under samma resa företagas två eller flera förrättningar, för vilka kostnaden utgår av olika anslag eller medel, skall resekostnads- och traktamentsersättningen för förrättningarna fördelas i förhållande till den gottgörelse, som för varje särskild förrättning bort utgå, därest förrättningarna ägt rum var för sig.

21 §.

Till befattningshavare, vilken för förrättning äger uppbära arvode av den, som påkallat förrättningen, må icke av statsmedel utgå traktamente för dygn, som använts allenast till dylik förrättning. Om sådan förrättningsman under ett dygn verkställer både resa och förrättning, äger han att av statsmedel åtnjuta fyllnad i arvodet, så att ersättningen i sin helhet för dygn räknat kommer att uppgå till fullt traktamente enligt detta reglemente.

22 §.

Därest förrättningsman för reseutgifters bestridande är i behov av förskott, må, på därom gjord ansökan, lämpligt sådant kunna av vederbörande myndighet lämnas honom.

23 §.

I räkning å resekostnads- och traktamentsersättning skall uppgivas:
resans ändamål;
författning, instruktion eller särskilt förordnande, på grund varav förrättningen ägt rum;

tiden för avresa och återkomst samt de dagar, under vilka förrättning och resor företagits;

det för varje del av resan använda fortskaffningsmedlet, den vagnsklass å tåg eller plats å fartyg, i vilken resan företagits, och numret å taxea-utomobil, som använts; ävensom

tilläventyrs uppbyret förskott till reseutgifternas bestridande.

Vid sådan gemensam färd, som avses i 8 §, skall den främste bland förrättningsmännen i sin reseräkning lämna uppgift å deltagarna i färden.

När förrättning ägt rum på grund av skriftligt förordnande, bör detta i huvudskrift eller bestyrkt avskrift bifogas räkningen.

Befattningshavare, vilken för förrättning äger uppbära arvode av enskilda men av statsmedel undfår ersättning för resekostnaden, skall vid sina räkningar foga dagböcker, så uppställda, att ur dem erhålles upplysning om dagen och timmen för varje förrättnings början och slut.

24 §.

Räkning å resekostnads- och traktamentsersättning bör, där hinder icke möter, vara till vederbörande myndighet inkommen inom tre månader efter det resan eller förrättningen avslutats, eller, om förrättningsmannen avger reseräkningar kvartalsvis, inom tre månader efter kvartalets utgång; dock skall, därest förskott enligt 22 § uppburits, räkning avgivnas inom den kortare tid, som av vederbörande myndighet må fastställas.

25 §.

Såsom tjänstefel anses, om mot bättre vetande i reseräkning lämnas oriktig uppgift i syfte att utbekomma högre ersättning än som enligt detta reglemente bör utgå.

26 §.

Om resekostnads- och traktamentsersättning vid resor i statens ärenden utom rikets gränser förordnar Kungl. Maj:t.

Därest förrättningsman vid resa utom riket tillerkännes högre traktamente än i detta reglemente sägs, skall vid färd från land, där lägre traktamente uppbäres, till land, där högre sådant utgår, det högre traktamentet uppbäras från och med den dag, respektive natt, varunder ankomsten till hamn eller station i det senare landet ägt rum, och vid färd i omvänd riktning traktamentet efter enahanda grund nedsätts.

Detta reglemente träder i kraft den 1 juli 1929.

Vidare hava inom riksdagen väckts åtskilliga motioner i ämnet.

Sälunda har föreslagits,

i motionen I:220, att riksdagen måtte vid 10 och 17 paragraferna av förslaget till allmänt resereglemente för sin del besluta ändringar, på sätt i motionen för en var av dessa paragrafer närmare angivits;

i motionerna I:223 och II:345, att riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring i det i Eders Kungl. Maj:ts proposition nr 40 framlagda förslaget till allmänt resereglemente, att i 17 § 1 mom. andra stycket samt i samma paragraf 2 mom. siffran 6 ändras till 3;

i motionen II:342, att riksdagen ville besluta att 14 § av förslag till allmänt resereglemente i Eders Kungl. Maj:ts proposition nr 40 måtte efter första stycket erhålla ett tillägg av följande lydelse: »Kungl. Maj:t förordnar om ersättning för befordran av effekter tillhörande personlig utrustning»;

samt i motionen II:346, att riksdagen måtte i § 17 eller annan paragraf i reglementsförslaget införa en bestämmelse därom, att nattractamente vid resas påbörjande eller avslutande endast utgår i det fall, att minst 2 timmar av natten använts för resan; och

att riksdagen i samband med behandlingen av ifrågavarande proposition måtte göra det uttalandet — både med hänsyn till att riksdagen i största utsträckning bör bestämma om resereglementets utformning samt med hänsyn till att besparingssynpunkten i vissa avseenden redan kommit i tillämpning vid utformandet av det nu föreliggande förslaget — att de s. k. besparingsreglementen, som gälla för vissa statsverk, utformas så, att de giva befattningshavarna lägre ersättning vid resor än vad som i allmänna resereglementet stadgas endast i undantagsfall, då verkligt starka skäl för undantagsbestämmelsers tillskapande kunna anföras.

Riksdagen har till en början upptagit frågan, huruvida det allmänna resereglementet nu bör definitivt antagas eller om ytterligare någon tids erfarenhet bör avvaktas, innan så sker. De betänkligheter mot ett slutgiltigt avgörande av frågan, som vid 1925 och 1927 års riksdagar förefunnos, göra sig visserligen till en del fortfarande gällande, men i stort sett lär man numera hava vunnit så pass omfattande erfarenhet i fråga om resereglementets utformning och tillämpning, att något hinder icke längre bör möta mot ett definitivt antagande av reglementet. Såsom departementschefen framhållit, föreligga åtskilliga svårigheter att göra några fullt tillförlitliga jämförelser i ekonomiskt hänseende mellan de provisoriska reglementena, 1907 års resereglemente samt Eders Kungl. Maj:ts förevarande förslag. Dock synas i flera hänseenden ganska bestämda slutsatser kunna dragas av de numera verkställda ekonomiska beräkningarna (jfr särskilt bil. 2 och 3 vid propositionen). Man torde därav jämväl kunna erhålla en ganska god uppfattning om den ekonomiska innebörden av Eders Kungl. Maj:ts förslag vid jämförelse med äldre bestämmelser. Vad de olika färdsätten beträffar, synes det knappast kunna förutsättas, att härutinnan under de

närmaste åren skola inträffa några mera väsentliga förändringar på kommunikationsväsendets område, vilka kunna komma att föranleda jämkningar i resereglementets föreskrifter. På grund härav har riksdagen ansett sig kunna bifalla Eders Kungl. Maj:ts förslag, att det allmänna resereglementet nu definitivt antages av riksdagen.

Vad därefter beträffar vissa med resereglementet sammanhängande frågor, vilka tidigare behandlats av riksdagen och nu berörts av den särskilt tillkallade sakkunnige, vill riksdagen framhålla, att riksdagen icke anser nödvändigt, att några föreskrifter rörande tjänsteresors planläggning meddelas i reglementet, men att i allt fall detta spörsmål givetvis bör ägnas stor uppmärksamhet. Det torde, såsom den för reglementsförslagets utarbetande tillkallade sakkunnige anfört, vara förtjänt att tagas under överbäggande, huruvida det icke, bland annat för vinnande av en ändamålsenlig lösning av denna fråga, kan vara lämpligt att utsträcka tillämpningen av den redan nu i flera fall genomförda anordningen med särskilda reseanslag för vissa myndigheter och befattningshavaregrupper. Härigenom lär nämligen vederbörande myndighet få särskild anledning att mera ingående befatta sig med resornas planmässiga ordnande. Även frågan om fastställandet av särskilda förrättningsarvoden för vissa grupper av förrättningsmän synes icke böra lämnas åsido, ehuru riksdagen i likhet med departementschefen och den sakkunnige anser, att denna angelägenhet icke behöver lösas i samband med behandlingen av det allmänna resereglementet. De krav på uppflyttning i högre traktamentsklass, som tid efter annan göra sig gällande för hithörande förrättningsmannagrupper, torde i själva verket till stor del hava sin grund i bristen på föreskrifter i nämnda hänseende. Riksdagen förutsätter emellertid, att även detta spörsmål av Eders Kungl. Maj:t tages under omprövning.

Riksdagen övergår härefter till behandling av reglementsförslagets särskilda paragrafer och kommer därvid att yttra sig över vissa motionsvis gjorda yrkanden på ändringar i Eders Kungl. Maj:ts förslag. De paragrafer, som icke här nedan beröras, föranleda icke något uttalande från riksdagens sida.

1 §.

I samband med denna paragraf har riksdagen till behandling upptagit det i motionen II: 346 väckta förslaget, att riksdagen måtte göra det uttalandet, »att de s. k. besparingsreglementen, som gälla för vissa statsverk, utformas så, att de giva befattningshavarna lägre ersättning vid resor än vad som i allmänna resereglementet stadgas endast i undantagsfall, då verkligt starka skäl för undantagsbestämmelsers införande kunna anföras.» Riksdagen, som utgår från att Eders Kungl. Maj:t kommer att begagna den rätt, som enligt 1 §, andra stycket, skulle tillkomma Eders Kungl. Maj:t, med försiktighet och med iakttagande av såväl statsverkets som vederbörande befattningshavares berättigade intressen, kan icke finna det vara påkallat, att några direktiv härutinnan lämnas av riksdagen.

Riksdagen har intet att erinra mot Eders Kungl. Maj:ts förslag.

2 § 1 mom.

Utöver de i nu gällande reglemente förekommande färdsätten, enligt vilka resekostnadsersättning skall utgå, har i Eders Kungl. Maj:ts förslag upptagits även omnibus, för vilket färdsätt avgift i samtliga reseklasser beräknas för en plats jämte 10 öre per kilometer. I övrigt ansluter sig förslaget i hudsak till nu fastställda bestämmelser.

Riksdagen har funnit tvivelaktigt, huruvida tillräckliga skäl föreligga för upptagandet av omnibus såsom särskilt färdsätt. Med hänsyn till vad departementschefen anfört och då någon erfarenhet rörande verkningarna av begagnandet av omnibus icke står att vinna, med mindre detta fortskaffningsmedel upptages i reglementet, har riksdagen, som tidigare avslagit förslag i sådant hänseende, dock icke velat motsätta sig Eders Kungl. Maj:ts nu gjorda framställning. I betraktande av den inskränkning i skyldigheten att använda omnibus, som av Eders Kungl. Maj:t i 4 § föreslagits, torde de tidigare angivna betänkligheterna hava mist åtminstone en del av sin betydelse. Visserligen hyser riksdagen tvekan, huruvida sistberörda begränsning kan anses vara i allo fullt lämplig, men då på annat sätt bestämda inskränkningar — närmast då att göra skyldigheten att använda omnibus beroende av den tillryggalagda väglängden — torde stöta på vissa praktiska svårigheter, har riksdagen dock stannat vid att godkänna Eders Kungl. Maj:ts förslag. Särskilt med hänsyn till att omnibus ofta kan begagnas i stället för järnväg har riksdagen i fråga om användning av omnibus ansett, att i § 4 bör införas bestämmelse om valfrihet för förrättningsman att oberoende av resekostnaderna i dylikt fall begagna järnväg, därest icke härigenom högre traktamentsersättning skulle komma att utgå.

Riksdagen vill i detta sammanhang betona, att uppmärksamhet bör ägnas den omständigheten, att på grund av föreskrifterna i 4 § taxeaomobil i vissa fall kan komma till användning i stället för omnibus. Allenast då vederbörandes tjänstgöring måste anses sådant kräva, bör taxeaomobil därvid få tagas i anspråk.

Därest de erfarenheter, som komma att erhållas genom införandet av omnibus såsom särskilt färdsätt och i fråga om de begränsningar, som därvid Eders Kungl. Maj:t föreslagit och riksdagen godkänt, icke bliva gynnsamma, förutsätter riksdagen, att Eders Kungl. Maj:t framlägger det förslag till ändring av reglementet, som härav må påkallas.

Beträffande momentets sista stycke har riksdagen ansett önskvärt, att föreskriften om att förrättningsman, då maximilega i fråga om hästskjuts icke blivit för viss ort bestämd, skall undfå gottgörelse för vad han visar sig hava utgivit, kompletteras med en bestämmelse därom, att han i varje fall äger beräkna legan efter 30 öre per kilometer. Härtill bör i enlighet med Eders Kungl. Maj:ts förslag komma ersättning med 10 öre per kilometer.

I övrigt har riksdagen icke funnit anledning till erinran mot den av Eders Kungl. Maj:t föreslagna formuleringen av momentet.

2 § 2 mom.

Eders Kungl. Maj:ts förslag innebär en allmän höjning av natttraktamentena med 1 krona för varje traktamentsklass. Riksdagen, som redan år 1927 framhöll, att skäl förefunnos för den av Eders Kungl. Maj:t nu ifrågasatta förhöjningen, godkänner Eders Kungl. Maj:ts förslag ifråga om traktamentena.

4 §.

Beträffande förevarande paragraf får riksdagen hänvisa till vad av riksdagen under 2 § 1 mom. anförts rörande begagnandet i visst fall av omnibus. Härav föranledes ett tillägg till 4 §.

Då någon tvekan möjligen kan anses råda, huruvida med nyssnämnda bestämmelse ifråga om anlåtande av omnibus avses allenast själva färden med omnibus, har riksdagen velat uttala den meningen, att bestämmelsen måste anses avse resan i dess helhet. Någon förändring i den föreslagna avfattningen synes av denna anledning icke behöva vidtagas.

8 §.

Förevarande paragraf innehåller bestämmelserna om samåkning mellan i samma förrättning deltagande personer samt om skyldighet för den främste av förrättningsmännen att ordna dylik samåkning.

Riksdagen har velat uttala, att noggrann kontroll bör utövas däröver, att förrättningsmän icke genom olika rubricering av förrättningen ändamål undandraga sig att deltaga i samåkning, då de faktiskt skola deltaga i samma förrättning. I skyldigheten för den främste av förrättningsmännen att anordna samåkning synes även böra ingå att lämna underrättelse till de i förrättningen deltagande härom, så att samåkningen om möjligt kan börja redan vid resans anträdande.

Bestämmelserna i 2 mom., att förrättningsman, som äger eller disponerar vid samåkning använd automobil, skall erhålla gottgörelse enligt gällande automobiltaxa, synes kunna giva anledning till den tolkningen, att han icke skulle äga uppbära kilometerpenningar. Då någon ändring i nu gällande föreskrifter enligt vad motiven till paragrafen utvisa icke synes hava varit avsedd, bör ett förtydligande av bestämmelserna ske. Sista meningen i samma moment kan möjligen på grund av uttrycket »i sådant fall» föranleda missstolkning därhän, att resekostnadsersättning icke utgår vid resa med automobil. Jämväl i anledning härav lärer ett förtydligande böra göras, vilket lämpligen synes kunna ske på sådant sätt, att föreskrifterna om kilometerpenningar utbrytas ur 1 och 2 mom. samt sammanföras under ett nytt 3 mom.

10 §.

Denna paragraf innehåller bestämmelser om ersättning till förrättningsman, som nödgas företaga särskild resa för erhållande av nattkvarter.

Enligt Eders Kungl. Maj:ts förslag erhåller han därvid ersättning för resan enligt reglementets bestämmelser, dock icke med högre belopp, än som motsvarar dubbelt traktamente för en natt, och i intet fall med mera än tolv kronor.

I anledning av ett av länsstyrelsen i Kristianstads län väckt förslag, vilket upptagits i motionen I:220, och som avser fastställande av ett och samma maximibelopp för alla traktamentsklasser, har riksdagen beslutat den jämkningen i Eders Kungl. Maj:ts förslag, att maximibeloppet, utan hänsyn till dubbelt traktamente för en natt, fastställas till ett belopp av tolv kronor. Denna ersättning kommer alltså att utgå även för traktamentsklasserna E och F.

14 §.

Förevarande paragraf innehåller enligt Eders Kungl. Maj:ts förslag bestämmelserna om transport av icke personlig utrustning. Departementschefen har därvid icke ansett att, i enlighet med av vissa myndigheter därom framställda förslag, i reglementet bör införas bestämmelse om rätt till ersättning även för personlig utrustning vid kommendering och tjänstgöring, framför allt i fråga om försvaret tillhörande personal.

Motionsvis har nu yrkats (II:342), att efter första stycket i paragrafen måtte införas ett tillägg med bemyndigande för Eders Kungl. Maj:t att medgiva ersättning för befordran av effekter tillhörande personlig utrustning. I anslutning till den ståndpunkt, som riksdagen i viss mån intog redan år 1927 vid behandling av motsvarande stadgande, anser sig riksdagen böra bifalla motionen. Det måste nämligen anses obilligt, att icke sådana befattningshavare, som nödgas för sin tjänstgöring medföra personlig utrustning, icke skola undgå ersättning för härav föranledda kostnader. Riksdagen har därför vid paragrafen fogat ett tillägg av nämnda innehåll.

17 §.

Paragrafen innehåller närmare bestämmelser om åtnjutande av traktamentsersättning. I förhållande till tidigare gällande bestämmelser har viss begränsning skett i rätten att erhålla traktamentsersättning vid kortare förrättningar, varvid bl. a. föreslagits, att förrättningsman, som varit frånvarande från bostads- eller tjänstgöringsorten under sex timmar eller kortare tid, skulle uteslutas från rätten att erhålla traktamente.

I motionen I:220 har i fråga om begränsningen till 6 dagtimmar yrkats, att ersättning måtte få utgå, även om natten delvis använts till resan, och att alltså någon skillnad icke borde göras mellan dag- och nattimmar. I samma motion har vidare föreslagits, att den i paragrafens tredje moment intagna föreskriften om minskning av traktamentsersättningen vid förrättning på samma plats under längre tid i följd än 15 dygn skulle utgå ur paragrafen.

I motionerna I: 223 samt II: 345 har föreslagits, att den av Eders Kungl. Maj:t föreslagna, ovan berörda begränsningen till 6 timmar i stället fastställes till 3 timmar.

Slutligen har i motionen II: 346 påyrkats, att i reglementet måtte införas en bestämmelse därom, att natttraktamente vid resas påbörjande eller avslutande endast utgår i det fall, att två timmar av natten använts för resan.

Vad då först beträffar frågan om den av Eders Kungl. Maj:t föreslagna inskränkningen i rätten till traktamentsersättning vid kortare resor, har riksdagen i likhet med vissa motionärer funnit densamma icke vara fullt skälig och lämplig. Det synes nämligen riksdagen, som om steget vore väl långt mellan de nu gällande föreskrifterna, enligt vilka helt dagtraktamente åtnjutes vid förrättningar, som draga en tid av 6 dagtimmar eller därunder, till det föreslagna stadgandet, enligt vilket ingen som helst traktamentsersättning skulle utgå i dylikt fall. Riksdagen har därför velat i anslutning till ett av statskontoret framlagt förslag medgiva, att vid förrättningar av nämnda utsträckning halvt dagtraktamente tillerkännes vederbörande. I anslutning till vad som yrkats i motion I: 220 har riksdagen vidare beslutat den ändringen i Eders Kungl. Maj:ts förslag, att den i mom. 2 intagna bestämmelsen om beräkningen av dagtraktamentet med hänsyn till det antal dagtimmar, som tagits i anspråk för förrättningen, utgår ur paragrafen. I stället för de båda nu omhandlade av Eders Kungl. Maj:t föreslagna bestämmelserna synes böra meddelas föreskrift om att förrättningsman, som nödgats vara frånvarande från sin bostads- eller tjänstgöringsort under högst 6 timmar av dagen, erhåller halft dagtraktamente. På grund av motionen II: 346 har riksdagen slutligen ansett lämpligt, att i paragrafen införas bestämmelse därom, att natttraktamente allenast utgår om minst en timme av natten behövt tagas i anspråk för förrättningen. Med hänsyn till natttraktamentets särskilda karaktär lärer en sådan inskränkning i rätten till natttraktamente icke kunna anses oskälig. I anslutning till ett i motionen I: 220 framställt yrkande har riksdagen vidare ansett, att bestämmelse om begränsning i traktamentsersättningen vid förrättning på samma plats under längre tid i följd än 15 dygn icke bör upptagas i allmänna resereglementet. Plats för denna bestämmelse synes böra beredas i vederbörliga besparingsreglementen.

26 §.

Denna paragraf innehåller bland annat bestämmelse om att Eders Kungl. Maj:t förordnar om resekostnads- och traktamentsersättning i statens ärenden utom rikets gränser. Riksdagen vill i samband härmed hava uttalat, att enligt riksdagens mening kostnaderna för resor utom landet icke böra bestridas av de under de särskilda huvudtitlarna upptagna anslagen till rese- och traktamentspenningar.

I anslutning till vad riksdagen sålunda anför, får riksdagen anmäla, att riksdagen för sin del antagit allmänt resereglemente av den lydelse bilaga vid denna skrivelse utvisar.

Stockholm den 3 maj 1929.

Med undersätlig vördnad.

Bilaga.**Allmänt resereglemente.**

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Vid resa inom riket för förrättning i statens ärenden äger vederbörande förrättningsman, i den mån ej annorlunda är eller varder stadgat, åtnjuta resekostnads- och traktamentsersättning enligt bestämmelserna i detta reglemente.

Erfordras särskilda föreskrifter för tillämpningen av reglementet eller finnes resekostnads- och traktamentsersättning för vissa grupper av befattningshavare vid resor inom riket böra utgå med lägre belopp än i detta reglemente sägs, äger Kungl. Maj:t därom förordna.

2 §.

1 mom. Resekostnadsersättning jämlikt detta reglemente utgår i enlighet med vad för nedannämnda färdsätt och reseklasser finnes angivet.

Färdsätt	Klass I	Klass II	Klass III
Järnväg	Avgift för 1 plats i I klass	Avgift för 1 plats i II klass	Avgift för 1 plats i III klass
Fartyg	Avgift för enskild hytt med högst 2 liggplatser	Avgift för hyttplats	Avgift för salongsplats
Luftfartyg	Avgift för 1 plats	Avgift för 1 plats	Avgift för 1 plats
Spårväg	Avgift för 1 plats	Avgift för 1 plats	Avgift för 1 plats
Omnibus	Avgift för 1 plats samt 10 öre per km.	Avgift för 1 plats samt 10 öre per km.	Avgift för 1 plats samt 10 öre per km.
Taxeautomobil	Avgift för 1 person samt 10 öre per km.	Avgift för 1 person samt 10 öre per km.	Avgift för 1 person samt 10 öre per km.
Annan automobil	40 öre per km.	40 öre per km.	40 öre per km.
Hästskjuts	Lega för 1 häst samt 10 öre per km.	Lega för 1 häst samt 10 öre per km.	Lega för 1 häst samt 10 öre per km.
Annat färdsätt än ovan nämnts	30 öre per km.	30 öre per km.	30 öre per km.

Vid resa på järnväg utgår icke ersättning för avgift till högre vagnsklass än som verkligen använts.

Med fartyg avses i detta reglemente farkost, som är underkastad sjövärdighetsbesiktning av fartygsinspektionen. Vid resa å fartyg utgår icke ersättning för dyrare plats än som verkligen använts.

Till omnibus hänföres automobil i regelbunden persontrafik (s. k. linjetrafik).

Med taxeautomobil avses automobil, som med vederbörligt tillstånd användes i annan yrkesmässig trafik än s. k. linjetrafik. Avgift för taxeautomobil beräknas efter den lägsta fastställda taxa, som för resan kunnat ifrågakomma.

Lega för häst utgår med det för orten fastställda maximibeloppet av dylik lega för kilometer räknat.

Har förrättningsman nödgats för transportmedlet vidkännas kostnad till högre belopp än den sammanlagda ersättning, som enligt ovanstående bestämmelser tillkommer honom, eller är i fråga om hästskjuts maximilega icke för viss ort bestämd, äger han undfå gottgörelse för vad han visar sig hava utgivit, i sistnämnda fall dock minst med 30 öre per kilometer.

2 mom. Traktamentsersättning jämlikt detta reglemente utgår i enlighet med någon av nedannämnda traktamentsklasser.

	Traktamentsklasser					
	A	B	C	D	E	F
För dag	16 kronor	14 kronor	12 kronor	10 kronor	8 kronor	6 kronor
» natt	9 »	8 »	7 »	6 »	5 »	4 »
Tillhoppa för dygn	25 kronor	22 kronor	19 kronor	16 kronor	13 kronor	10 kronor

Dygnet räknas från klockan 0.

Med dag avses i detta reglemente tiden mellan klockan 6 och klockan 24, med natt den övriga delen av dygnet.

3 §.

Kungl. Maj:t bestämmer, till vilken rese- och traktamentsklass förrättningsman är att hänföra.

Den befattning, i utövning varav förrättning äger rum, men icke annan tjänstegrad, tjänsteklass, fullmakt eller värdighet är bestämmande i fråga om den ersättning, som skall utgå.

Den, som förordnas att uppehålla högre befattning än han själv innehar åtnjuter under resa för tillträdande av förordnandet ersättning efter den befattning, han sålunda har att bestrida, varemot vid återresa ersättning utgår efter hans egen befattning.

Till förrättning må icke förordnas eller kommenderas någon av högre tjänstegrad eller tjänsteklass än ärendets vikt fordrar.

4 §.

Resekostnads- och traktamentsersättning utgår med hänsyn tagen till den väg och det färd sätt, som för resan verkligen använts, dock att ersättningen icke må tillgodonjutas med sammanlagt högre belopp än som skulle hava utgått

därest förrättningsmannen begagnat sig av den väg och det färd sätt, som med avseende å resans ändamål samt för åstadkommande av minsta sammanlagda rese- och traktamentskostnad eller eljest varit lämpligast. Vid beräklandet av denna sammanlagda kostnad må hänsyn tagas jämväl till sådan förmån, som förrättningsmannen vid sistnämnda färd sätt ägt åtnjuta och kunnat begagna, varjämte må tagas i beräkning ej blott traktamente, även om sådant icke av statsmedel utgår till förrättningsmannen, utan ock, i det fall att förrättningsmannen äger avgiftsfritt anlita järnväg, fartyg, luftfartyg, spårväg eller omnibus, den resekostnadsersättning, som vid färd med sådant fortskaffningsmedel skulle hava tillkommit honom, om avgiftsfrihet icke förelegat.

Förrättningsman är icke på grund av bestämmelserna i detta reglemente pliktig att färdas med luftfartyg.

I fall där järnväg kan användas i stället för omnibus, är förrättningsmannen berättigad att begagna sig av förstnämnda färd sätt, därest icke härigenom traktamentsersättningen blir högre än om omnibus använts.

Därest av vederbörande myndighet för viss resa eller särskilda slags resor icke annorlunda föreskrives, är förrättningsman icke skyldig att färdas med omnibus i annat fall än då han samma dag, han avreser från en ort, dit återkommer.

Har förrättningsman att verkställa flera förrättningar i följd, böra de därav föranledda resorna, såvitt lämpligen ske kan, så anordnas, att kostnaden för statsverket i största möjliga mån nedbringas.

5 §.

Resekostnadsersättning utgår icke för färd, som ej överstiger 1 kilometer.

Vid resa med annat fortskaffningsmedel än järnväg, fartyg, spårväg eller omnibus utgår resekostnadsersättning allenast för färd, som äger rum utom stads, köpings eller därmed jämförligt samhälles planlagda område. Företages med ett och samma fortskaffningsmedel färd mellan ett planlagt område och ort, belägen mer än 1 kilometer utanför samma område, utgår dock ersättning jämväl för den del av färden, som äger rum inom det planlagda området.

6 §.

Resekostnadsersättning utgår icke för längre väg än som verkligen tillryggalagts, där ej enligt gällande taxa avgift erlagts för viss minimiväglängd. I dylikt fall må jämväl kilometerpenningar beräknas för samma väglängd.

Vid beräkning av resekostnadsersättning enligt detta reglemente räknas överskjutande del av kilometer såsom hel kilometer.

7 §.

Om till kostnadens nedbringande tur- och retur- eller annan dylik biljett kunnat användas och detta låtit sig på förhand beräkna, må resekostnads-

ersättning icke utgå med högre belopp än som vid användande av sådan biljett skolat tillkomma förrättningsmannen.

8 §.

1 mom. Hava vid förrättningsresa två eller flera i samma förrättning deltagande personer att färdas samma väg och användes därvid icke fortskaffningsmedel, som tillhör eller disponeras av någon av förrättningsmännen, skall den främste bland förrättningsmännen, där sådant låter sig göra och befinnes ägnat att nedbringa resekostnaden, anskaffa för samtliga förrättningsmän erforderliga fortskaffningsmedel. Det ankommer å nämnde förrättningsman att meddela i sammanhang med resan erforderliga bestämmelser såsom rörande färdtagarnas fördelning på åkdon eller båtar m. m.

Resekostnadsersättning utgår i dylikt fall med vad som verkligen utgivits, däri inbegripet styrkta utgifter för hämtning av skjuts, åkdonslega, beställningspenningar och väntpenningar, samt förskjutes för samtliga förrättningsmän av främste förrättningsmannen.

2 mom. Om vid gemensam färd användes fortskaffningsmedel, som tillhör eller disponeras av någon av förrättningsmännen, äger denne därför åtnjuta gottgörelse, om fortskaffningsmedlet utgöres av automobil, enligt för taxeautomobil gällande taxa samt i annat fall med, förutom resekostnadsersättning för egen resa enligt 2 § 1 mom., 10 öre per kilometer för varje medresande förrättningsman.

3 mom. Vid resa, varom i denna paragraf är fråga, äger envar förrättningsman uppbära en ersättning av 10 öre per kilometer.

9 §.

Där ej enligt gällande taxa förrättningsman är befriad från erläggande av bro-, väg- eller färjavgift, är han berättigad till gottgörelse för av honom erlagd dylik avgift.

10 §.

Nödgas förrättningsman vid förrättning företaga särskild resa för erhållande av nattkvarter, äger han därför åtnjuta ersättning enligt bestämmelserna i detta reglemente, dock icke med högre belopp än 12 kronor.

Om eljest avväg tages eller uppehåll sker för enskild angelägenhet, skall resekostnads- och traktamentsersättning beräknas, såsom hade förrättningen eller resan fortgått utan dylikt avbrott.

11 §.

För plats i sovvagn utgår gottgörelse endast om förrättningsman nattetid begagnat sådan plats.

12 §.

Har resande för färd från förrättningsställe använt samma fortskaffningsmedel som för ditresan och för väntningen måst utgiva gottgörelse, är han

berättigad till ersättning för vad han styrker sig hava utgivit i väntpenningar, dock icke med högre belopp än som motsvarar den ökning i honom tillkommande resekostnadsersättning, som skulle hava föranletts av nytt fortskaffningsmedels anlitande.

13 §.

Resekostnadsersättning utgår icke för sådan förflyttning till fots eller medels resdon, driyet av förrättningsmannen personligen, som till följd av förrättnings natur måste äga rum under själva förrättningen.

14 §.

Har förrättningsman måst vidkännas särskild kostnad för befordran av redskap, instrument eller annan dylik icke personlig utrustning, som han för förrättnings verkställande behövt medföra, äger han, därest vikten av sådan utrustning uppgår till minst 5 kilogram, undfå ersättning dels vid färd å järnväg för erlagd avgift för inskrivning av sagda utrustning såsom resgods, dels ock för vad han styrker sig därutöver hava i sådant avseende utgivit.

Om ersättning för befordran av effekter, tillhörande personlig utrustning, förordnar Kungl. Maj:t.

Förrättningsman, som vid förflyttning till fots måst anlita vägvisare eller för forsling av tält, proviant eller annan nödvändig utrustning använda bärare, äger undfå ersättning för vad han styrker sig hava för sådant ändamål utgivit, dock högst med 50 öre per kilometer.

15 §.

Då förrättningsman avgiftsfritt använder kronans transportmedel; då han eljest färdas avgiftsfritt å järnväg, fartyg, luftfartyg, spårväg eller omnibus; då, utom i fall som avses i 8 §, transportmedel enligt gällande bestämmelser kostnadsfritt tillhandahålles honom; eller då biljett för resan genom vederbörande myndighet utan kostnad för förrättningsmannen anskaffas, utgår icke resekostnadsersättning.

16 §.

Ersättning för resa till förrättning må beräknas från förrättningsmannens bostad, stationeringsort eller annan plats inom hans tjänstgöringsområde, där han i tjänsteärende befinner sig, eller ock från ort, där han för fullgörande av allmänt uppdrag vistas; och gäller motsvarande för resa från förrättningsstället.

Om förrättningsman före en förrättnings början i enskilda angelägenheter uppehåller sig å annan ort än nu sagts, utgår ersättning, såsom om resa företagits från förrättningsmannens stationeringsort eller, om sådan icke är för honom bestämd, från hans bostad.

Förrättningsman, som är bosatt utom sitt tjänstgöringsområde, vare ej berättigad till ersättning för färd mellan bostaden och tjänstgöringsområdets gräns. Är förrättningsman, som ej har visst tjänstgöringsområde, bosatt utom den vanliga tjänstgöringsorten, äger han icke åtnjuta ersättning för färd mellan bostaden och tjänstgöringsorten.

Om förrättningsman före en förrättnings början till följd av annat allmänt uppdrag uppehåller sig å förrättningsstället, njute han ej ersättning för resa dit. Ersättning må ej heller beräknas för resa från förrättningsstället, om förrättningsmannen efter förrättningsens slut på grund av allmänt uppdrag där kvarstannar.

17 §.

1 mom. Traktamentsersättning må icke åtnjutas för förrättning, som utföres å förrättningsmannens bostads- eller tjänstgöringsort eller på avstånd ej överstigande 3 kilometer därifrån eller, beträffande stad, köping eller därmed jämförligt samhälle, från gränsen för det planlagda område, inom vilket förrättningsmannen har sin bostad eller tjänstgöring.

2 mom. Traktamente för dag må endast beräknas för den tid, varunder förrättningsman varit frånvarande från bostads- eller tjänstgöringsorten, samt utgår för dag, varunder frånvaron omfattat högst 6 timmar, med hälften av det i 2 § 2 mom. upptagna beloppet.

Traktamente för natt utgår icke, därest förrättningsmannen varit frånvarande från bostads- eller tjänstgöringsorten högst 1 timme av natten.

18 §.

Då förrättningsman på grund av gällande bestämmelse erhåller kostnadsfri inkvartering, utgår icke traktamente för natt. Ej heller utgår sådant traktamente i de fall, då förrättningsman på statens bekostnad innehar sovplats å järnväg eller liggplats å fartyg; dock att vad nu sagts icke skall gälla beträffande natt, under vilken förrättningsman ankommer till eller avreser från förrättnings- eller överliggningsort.

19 §.

Inträffar under resa eller förrättning uppehåll genom naturhinder eller styrkt sjukdom eller av annan giltig anledning, må traktamentsersättning utgå även för den tid, varunder uppehållet ägt rum, dock högst under 14 dygn.

Förrättningsman, som är berättigad till traktamentsersättning, äger åtnjuta sådan jämväl för helgdagar, som han i anledning av förrättning tillbringar utom bostads- eller tjänstgöringsorten.

20 §.

Då under samma resa företagas två eller flera förrättningar, för vilka kostnaden utgår av olika anslag eller medel, skall resekostnads- och trakta-

mentsersättningen för förrättningarna fördelas i förhållande till den gottgörelse, som för varje särskild förrättning bort utgå, därest förrättningarna ägt rum var för sig.

21 §.

Till befattningshavare, vilken för förrättning äger uppbära arvode av den, som påkallat förrättningen, må icke av statsmedel utgå traktamente för dygn, som använts allenast till dylik förrättning. Om sådan förrättningsman under ett dygn verkställer både resa och förrättning, äger han att av statsmedel åtnjuta fyllnad i arvodet, så att ersättningen i sin helhet för dygn räknat kommer att uppgå till fullt traktamente enligt detta reglemente.

22 §.

Därest förrättningsman för reseutgifters bestridande är i behov av förskott må, på därom gjord ansökan, lämpligt sådant kunna av vederbörande myndighet lämnas honom.

23 §.

I räkning å resekostnads- och traktamentsersättning skall uppgivas:
resans ändamål;

författning, instruktion eller särskilt förordnande, på grund varav förrättningen ägt rum;

tiden för avresa och återkomst samt de dagar, under vilka förrättning och resor företagits;

det för varje del av resan använda forskaffningsmedlet, den vagnsklass å tåg eller plats å fartyg, i vilken resan företagits, och numret å taxeaugomobil, som använts; ävensom

tilläventyrs uppburet förskott till reseutgifternas bestridande.

Vid sådan gemensam färd, som avses i 8 §, skall den främste bland förrättningsmännen i sin reseräkning lämna uppgift å deltagarna i färden.

När förrättning ägt rum på grund av skriftligt förordnande, bör detta i huvudskrift eller bestyrkt avskrift bifogas räkningen.

Befattningshavare, vilken för förrättning äger uppbära arvode av enskilda men av statsmedel undfar ersättning för resekostnaden, skall vid sina räkningar foga dagböcker, så uppställda, att ur dem erhålles upplysning om dagen och timmen för varje förrättnings början och slut.

24 §.

Räkning å resekostnads- och traktamentsersättning bör, där hinder icke möter, vara till vederbörande myndighet inkommen inom tre månader efter det resan eller förrättningen avslutats, eller, om förrättningsmannen avger

reseräkningar kvartalsvis, inom tre månader efter kvartalets utgång; dock skall, därest förskott enligt 22 § uppburits, räkning avgivas inom den kortare tid, som av vederbörande myndighet må fastställas.

25 §.

Såsom tjänstefel anses, om mot bättre vetande i reseräkning lämnas oriktig uppgift i syfte att utbekomma högre ersättning än som enligt detta reglemente bör utgå.

26 §.

Om resekostnads- och traktamentsersättning vid resor i statens ärenden utom rikets gränser förordnar Kungl. Maj:t.

Därest förrättningsman vid resa utom riket tillerkännes högre traktamente än i detta reglemente sägs, skall vid färd från land, där lägre traktamente uppbäres, till land, där högre sådant utgår, det högre traktamentet uppbäras från och med den dag, respektive natt, varunder ankomsten till hamn eller station i det senare landet ägt rum, och vid färd i omvänd riktning traktamentet efter enahanda grund nedsättas.

Detta reglemente träder i kraft den 1 juli 1929.
